

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino vred
in v Mariboru s pošilja-
njem na dom
za celo leto 3 gld. — kr.
„ pol leta 1 „ 60 „
„ četrt leta — „ 80 „
Naročnina se pošilja
opravištvu v stolnem
farovžu.

Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste
prodaja knjigar Novak
na velikem trgu
po 5 kr. — Rokopisi
se ne vračajo, nepla-
čani listi se ne spre-
jemajo. —

Za oznanila se pla-
čuje od navadne vrsti-
ce, če se natisne en-
krat, 8 kr., dvakrat 12
kr., trikrat 16 kr.

Vabilo na naročbo in prošnja.

S 1. oktobrom se lahko naroča „Sloven-
Gospodar“ do konca t. l. Naročnina znaša
samo 80 krajcarjev. P. n. deležnike kat. tisk.
društva, ki še letnine za 1875 niso plačali, uljudno
prosimo, da zaostali znesek doposlato blagovolijo.
P. n. naročnike „Slov. Gosp.“, ki so z naročnino
kaj zaostali, prosimo, da bi hoteli dolžne zneske brž
ko bo mogoče poplačati.

Opravištvu „Slov. Gospodarja“.

Baron Reyer in poslanec g. Herman pri oblet- nici kat. društva v Mariboru.

O kat. društvihi potem o potrebi, vse konser-
vativce na Slov. Štajerskem zbrati in vrediti, je
prvi govoril g. baron Reyer prilično sledeče: ve-
lika vojska, trda borba razsaja sedaj po vsej
Evropi in tudi v Ameriki. Neverstvo se bori zoper
Cerkvo Kristusovo. Liberalci so tej borbi dali
lažljivo ime: kulturna borba, t. j. vojska za
omiko, kakor da bi nevera bila prava pot do
omike, sv. Cerkva pa mati surovinstva in divjaštva!

Omenjena vojska je že starodavna. Začela se
že z uporom angeljev zoper Boga in s zapeljanjem
človeka po besedah: bodeta tolako, kakor Bog!
Te vojske še sedaj ni konec, marveč začela je
razsajati, kakor malokdaj poprej tako. Neverneži
si prizadevajo po vsej sili ljudem iz src poruvati
vero na čeznaturni jihov cil in konec; hočejo jih
popolnem zemlji in na pozemeljsko prikleniti. Temu
se ustavlja sv. Cerkva. Neprenehoma kaže lažnji-
vost in nevarnost nevere, neprestano spominja ljudi
na jihov nebeški poklic. To pa jezi nevernike ter jih
vedno navdaja s sovraštvom do Cerkve, jim dela
pogum, da se drznejo božjo naredbo preganjati, zati-
rovati, ter jeni upljiv po postavah zatreti in uničiti.
Veliko milijonov ljudi se da slepiti in od frajmar-
erjev za nos voditi. Ti so namreč po svojih skriv-
nih družbah vodniki, pravi general-štab vse kul-
turne borbe. Tem veruje na milijone ljudi in misli,
da se tako bližujejo pravemu napredku in omiki.

Ali v resnici rušijo vse, kar je krščanstvo posta-
vilo lepega, poštenega i blagega ter pripravljajo
ljudi čedalje bolj zrele za večno puntanje, razsa-
janje in rogovilenje. Zgodovina poslednjih 100
let nam to v krvavih pismenkah popričuje. Nikoli
ni bilo po Evropi toliko puntov in prekucij, kakor
ravno v tej dobi novošegne nevere. Čuditi se temu
ni! Kajti ljudje, ki se dajo zapeljati v upor do
Boga in Cerkve, so kmalu pripravljeni v puntanje
zoper državno oblast.

In na to sedaj ljudje delajo, kakor da bi vse
gorelo. Človeka spreletava strah in groza, kako
hudo da je neverstvo pri nas razširjeno in kako
se širi zlasti po novinah, knjigah in šolah. Nek
star prekucuh je rekel: „leta 1848. smo cesarje in
kralje pregnali s silo. Toda ljudstvo bilo je še
preveč verno. Zato smo propadli. Vendar sedaj
stopamo sicer po malem, pa varno in gotovo do
istega cila s tem, da mlajino krščanstvu izneve-
rujemo!“

Tedaj kulturna borba meri na to, da upljiv
Cerkve zatere, božjo veljavo Cerkve in države po-
bije in človeško družbo krščanstvu izneveri. Dva
tabora si stojita drag drugemu sovražna nasproti.
Primirja med njima ni. Ali Kristusa ali Beliala
— enega si mora izvoliti vsak; ali smo s Kristu-
som in jegovo Cerkvo ali pa smo z Belialom.

Noben človek, kateremu je res mar krščan-
ska podlaga človeške družbe, jehi napredek v
katoliškem smislu, ne more in ne sme tukaj rok
križem držati, marveč krepko se potegovati za naj-
dragocenejše svetinje človeškega rodu. Vsak se
naj zveže z enakomislečimi. Kajti pri tej silni
vojski je treba zbranih, zedinjenih moči. Raz-
deljene, zdrobljene ne opravijo ničesar. Le zdru-
žene moči so tehtne. To že zdrava pamet kaže.
Zato je treba še samo pomisliti, kako bi se naj
verniki zbirali in družili? Tukaj se nam ponuja
dvojna pot; ali osnujemo mnogo malih kat. polit.
društev po posameznih srenjah, farah itd., ali pa
napravimo eno veliko društvo, ki bi obsegalo celo
deželo ali škofijo. Skušnje učijo, da imajo velika
društva mnogo prednosti pred malimi. To vidimo.